

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie P. C.

skazanego z art. 148 § 1 i in. kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 12 lutego 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie

zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy Sądu Okręgowego w R.

z dnia 27 marca 2014r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

1. odda wniosek o wznowienie postępowania;

2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. G. D. - Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za czynności w sprawie o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

W złożonym wniosku o wznowienie postępowania obrońca z urzędu skazanego P. C., jako przyczynę i podstawę postulowanego wznowienia, powołał przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. i wskazał, że po uprawomocnieniu się wyroku ujawniły się nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi, mianowicie zeznania świadków, z których wynika, że inna osoba spowodowała uszkodzenia ciała pokrzywdzonego. W związku z powyższym obrońca złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków N. S. i A. K. „na okoliczność, że słyszeli od P. J., że nie skazany ugodził go nożem tylko S. C.” oraz zeznań E. C. (żony skazanego) „na okoliczność, że słyszała od N. S. i A. K., że P. J. opowiadał im, że dźgała go nożem jego konkubina S. C., a nie skazany”.

Prokurator Prokuratury Generalnej, ustosunkowując się do wniosku, pismem z dnia 5 stycznia 2016r. wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku.

Nowe fakty lub dowody, w ujęciu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., mogą być podstawą wznowienia, jeżeli – ocenione przez pryzmat całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – ze znacznym prawdopodobieństwem wskazują, że kwestionowane orzeczenie jest błędne czy niesłuszne. Istotne znaczenie ma zatem wiarygodność „nowych faktów lub dowodów”, które ocenione w ścisłym powiązaniu z oceną dotychczas zgromadzonych dowodów, przez ich spójność i jednoznaczność mogą w wiarygodny sposób podważyć prawdziwość ustaleń przyjętych w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

Oceniając zatem w tym kontekście wskazane we wniosku okoliczności, które miałyby potwierdzić wnioskowani świadkowie, stwierdzić należy, iż dowodu tego nie można uznać za taki, który mógłby podważać prawdziwość przyjętych w prawomocnym wyroku ustaleń faktycznych dotyczących usiłowania zabójstwa P. J..

Wniosek oparty jest na twierdzeniu, jakoby E. C. – żona skazanego, uzyskała informację, że pokrzywdzony P. J. miał relacjonować N. S. i A. K., iż sprawczynią uszkodzenia jego ciała przy użyciu noża była jego konkubina S. C., a nie skazany P. C..

Oczywiste jest zatem, że autor wniosku sugeruje, iż pokrzywdzony P. J. składając zeznania w sprawie (zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym) dopuścił się przestępstwa z art. 233 § 1 kk. Obrońca pomija przy tym, że podstawą wznowienia w takim wypadku winien być przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., do czego jednak wymagane byłoby stwierdzenie tego czynu orzeczeniem, o którym mowa w art. 541 k.p.k.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że argumentacja wniosku stanowi kolejną próbę pozbawienia wiarygodności zeznań pokrzywdzonego P. J. w celu uprawdopodobnienia prezentowanej w postępowaniu sądowym przez oskarżonego wersji o zadaniu ciosu nożem pokrzywdzonemu przez jego konkubinę S. C.. Przypomnieć należy, że wersja ta była szczegółowo analizowana przez Sąd Okręgowy w R. i została uznana za nieprawdziwą, stworzoną przez P. C. na potrzeby przyjętej przez niego linii obrony. Na jej niewiarygodność wskazuje szereg dowodów, zarówno osobowych, w tym wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, jak i rzeczowych (np. stwierdzenie śladów krwi pokrzywdzonego na nożu i spodniach P. C.). Stanowisko sądu meriti w pełni podzielił także Sąd Apelacyjny w [...].

W świetle powyższego wskazane we wniosku „nowe dowody” jawią się jako oczywiście niewiarygodne, sprzeczne z elementarnymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego, i w żaden sposób nie mogą podważyć stanowczych ustaleń faktycznych opartych na dowodach przeprowadzonych w toku prawomocnie zakończonego postępowania. Nie zachodziła zatem potrzeba ustalania podniesionych we wniosku okoliczności w drodze czynności sprawdzających.

W realiach sprawy jest oczywiste, iż nie zaistniały ustawowe przesłanki określone w art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k., zatem wniosek o wznowienie postępowania należało oddalić.